

A rémisztő sárkány

Aznap felettébb kényes szállítmánya volt a Pöttyös Hajónak: hatalmas velencei tükrök. Nagyon óvatosan kellett hát lavírozniuk a kisebb – nagyobb szigetekkel teli Adriai tengeren. Nyurga le sem jöhetett az árbockosárból, egész nap csak meregette a szemeit, hogy minden kikerülni való szirtre, zátonyra de még a nagyobb hullámokra is idejében felhívja a figyelmet. Még az uzsonnát is úgy küldték fel neki egy kötélre erősített kis kosárban.

A hajókormányt Melák kezelte, Tücsi és Panka lenn a raktérben vigyázott a törékeny és értékes rakományra. Pöttyös kapitány is épp lement a kabinjába, hogy berajzolja a térképre az útvonalat, amikor Nyurga nagy kiáltásba kezdett az egyik sziget hegycsúcsa felé mutogatva:

– Valami csillog ott a távolban!

Melák is odafordult, de ő sem tudta mire vélni a villódzást. Megkérte hát Hordó kutyát, ugyan szaladjon már le a Kapitányért. Nem tartott fél percnél tovább, és a kutyus már húzta is a fedélzetre Pöttyös Kapitányt, a kabátja ujjánál rángatva. Szeme fölé tartva kezét, ő is a sziget csúcsa felé fordult, ami valami furcsa, ismétlődő ritmusban csillogott – villogott.

Rövid-rövid-rövid; szünet, rövid-hosszú; szünet; rövid-hosszú-rövid; szünet; hosszú-rövid-hosszú; szünet; rövid-hosszú; szünet; hosszú-rövid; szünet; hosszú-rövid-hosszú-hosszú; szünet. Utána pedig ugyanez előről.

– Valaki morzejeleket tükröz nekünk – állapította meg a Kapitány. – Egy-egy rövid ritmus, egy-egy betűt jelent – magyarázta, aztán Melákhöz fordult:

– Hozzatok fel óvatosan egy tükröt a raktárból, hogy visszajelezhessünk!

Amíg a tagbaszakadt matróz a raktárba ment, Pöttyös Kapitány papírt és ceruzát vett elő a zsebéből. Szépen sorba lejegyezte a villódzás ritmusát. A rövid villanásra pontot rajzolt, a hosszúra egy vonást. Mire a többiek a fedélzetre értek a jókora tükrökkel, a Kapitány meg is fejtette az üzenetet.

– Van egy rossz hírem – kezdte. – Az a valaki ott a hegyen azt üzeni: ti-ti-ti, ti-tá, ti-tá-ti, tá-ti-tá, ti-tá, tá-ti, tá-ti-tá-tá.

Persze a többiek egy kukkot se értettek ebből, ezért Pöttyös Kapitány lebetűzte nekik: S-A-R-K-A-N-Y, azaz SÁRKÁNY!

De mire ezt kimondta, már Nyurga is pont ezt kiabálta, miközben villámgyorsan elindult lefelé:

– Sárkány, sárkány! Balra mögöttünk egy sárkány!

És valóban. Hatalmas fröcskölés közepette egy félelmetes külsejű bestia bukkant fel a víz alól, és egyenesen a Pöttyös Hajó felé tartott. A hangosan csaholó Hordó kutyával az élen, a korláthoz szaladt a legénység.

– Nahát, tényleg létezik ez a rém?! – csodálkozott Panka, és befogta a szemeit. – Még kicsi koromban mesélt róla nekem a gyöngyhalász falu nagy öregje. Ez az a sárkány, amelyik annyira ronda, hogy halálra rémül tőle, aki látja...

Tücsi ijedtében a nagy velencei tükör mögé menekült, és nem hallhatta, amit Panka még hozzáfűzött:

– ...pedig teljesen ártalmatlan, csak nagyon ijesztő. Ez a technikája.

A sárkány mély, bömbölő hangjával rá is erősített erre. Ahogy közeledett egyre csak azt harsogta:

– Én vagyok a legfélelmetesebb sárkány. Ki engem lát halálra rémül!

Ezt hallva Tücsi furcsa visító hangon jajveszékelt, és folyton úgy forgatta a tükört, hogy véletlenül se láthassa a bestiát. A sárkány viszont pont ezért folyton csak magát látta a tükörben, minek következtében – akárcsak Tücsi az imént – furcsa visító hangon jajveszékelni kezdett. Aztán egy nagy csobbanással hirtelen a víz alá fordult és eltűnt valahol a tenger mélyén.

– Hát ez tényleg olyan félelmetes sárkány, hogy halára rémül, aki látja. Még saját maga is!!! – kacagtak a többiek.

Pöttyös Kapitány pedig Tücsi segítségével a sziget csúcsa felé tükrözte a Nap fényét, és morzejelekkel megköszönte a figyelmeztetést.

„K-O-S-Z-O-N-J-U-K, A S-A-R-K-A-N-Y V-I-S-S-Z-A T-R-U-K-K-O-Z-V-E A V-I-Z-T-U-K-O-R A-L-A!” (Köszönjük, a sárkány visszatrukközve a víztükör alá!)

VÉGE